

manna, já, svona er það. En nú er það annað óg meira, sem eg er hugfanginn af“:

Mærin leit til hans spyrjandi augum, en þagði.

„Þessar raunsóknir“, mælti hann enn fremur, „eru auðvit- að mjög þýðingarmiklar og samt er önnur spurning, sem svara þarf, er hefir enn meiri áhrif á mannlífið. Aðaláherzlan liggur ekki í trúarkreddum, eða hinum ýmislegu þýðingum trúflokka á orðum hinna helgu rita. Fyrir hvern mann er það mest áriðandi að gera sér ljóst hvort hann hafi nokkurn ákveðinn tilgang með lífsstefnu sinni. Eg spyr því ei framár: Er til þríeinu guð? Er Kristur getinn af heilögum anda? Eg spyr nú að eins. Er nokkur tilgangur sem ræður lífsstefnu manna? Og svo ættu allir að spyrja. Og svarið, sem hver einstakur greiðir sjálfum sér, það skapar þá svo edlilega lífsskoðun og trúarform í fullu samræmi hvað við annað.

„En, faðir minn. Fyrirgefðu að eg segi það. Er nú til nokkurs að vera að brjóta heilann um þetta?“

„Já“. svaraði hann. „Það eru nokkrir sem eru neyddir til þess. Þeir eru nú ekki móðins núna; nei, eg veit það. Þessi ákafi framkvæmdar tími heimtar það hart og kuldalega, að sál og líkami lifi af einu saman brauði“.

Hann stóð upp, gekk, með hendurnar að baki lagðar, aftur og fram um svalirnar. Það kom ætíð á hana titringur, þegar faðir hennar gekk svona og talaði með þessum ákafa um guðfræðisleg efni. Hún hafði engan áhuga á þeim. En hún vissi að faðir sinn varð að hafa einhvern til að tala við um þau, og þess vegna reyndi hún af öllum mætti að fylgjast með ræðuefni hans. Hann tók það upp aftur og aftur hve óttalegt væri fyrir þeim lífið, sem ekki væru í samræmi við sinn tíma, væru á undan honum, og hefðu aðrar skoðanir en fjöldinn hálfblindi.

„Eg skil ekki almennilega hvert þú stefnir“, sagði mærin, „ef til vill skildi eg betur ef þú nefndir mér dæmi“.

„En skilurðu það þá ekki, að eg get aldrei gleymt hver ör- lög mín urðu“.

„Þú ættir að hætta að hugsa um það, faðir minn. Skeð